Грамадскае незалежнае выданне, выходзіць з верасня 1995 года

Газета Уладзіміра Кудзінава

СЕРАДА № 49 (78)
26 чэрвеня 1996 года

Цана па падпісцы – 444 руб.
цана ў розніцу – 700 руб.

ЧАС МЯСЦОВЫ

Інфармацыйны выпуск падрыхтавалі: Л. ЦАЛУЙКА, В. ГАПЕЕЎ, А. ЛАЎРАНЮК і М. РЫМАЧ.

Бар без піва. Затое з мясам

Па праўдзе кажучы, асаблівай папулярнасцю піўбар, размешчаны па вуліцы 60 год Кастрычніка, у аматараў піва не карыстаўся. Болей наведвалі яго тыя, хто паважаў напоі з большай колькасцю градусаў.

Але, як бы там ні было, а бар зачыніўся на рамонт, а пасля яго з'явілася на будынку новая шыльда – „Барвінок". Цікавая, нават загадкавая назва, праўда?

Піва тут разліўнога ўжо няма, прынамсі ў тыя дні, калі сюды заглядаў карэспандэнт. Затое ў адной палове былога піўбара – самы звычайны магазін са звыклым наборам харчовых прадуктаў: хлеб, гарэлка, мяса, макароны...

Мо і лепей. Ды, вядома, лепей, асабліва для жыхароў гэтага раёна, хто сябе да аматараў піва не адносіць. А сталы ды лаўкі на другой палове засталіся. І, трэба сказаць, выкарыстоўваюцца па прызначэнню, бо гарэлку ж у магазіне прадаюць...

У армію па кантракту

Зараз у нашай рэспубліцы ўведзены новы від ваеннай службы салдат і сяржантаў – служба па кантракту. З ахвотаю вяртаюцца ў армію тыя, хто нядаўна ў ёй адслужыў. Летась Івацэвіцкі райваенкамат накіраваў у войска 58 юнакоў, сёлета – 6.

Кантрактнікі – падрыхтаваныя спецыялісты. Яны ідуць служыць у армію газаэлектразваршчыкамі, вадзіцелямі, радыётэлефаністамі, тэлемайстрамі... Адпраўлены нашы землякі ў вайсковыя часці Мінска, Брэста, Слоніма, у Даманаўскі гарнізон.

Службу па кантракту можна назваць ратавальным колам для тых, хто страціў работу. Жадаючыя добраахвотна служыць у арміі на першым часе атрымліваюць больш за адзін мільён рублёў у месяц. Потым з кожным годам аклад узрастае.

● ЗНАЁМЦЕСЯ: ІВАН БАСАЛАЙ

Іван Ігнатавіч Басалай жыве ў Вялікай Гаці. Па прафесіі ён – механізатар, а гэта значыць, на рабоце пастаянна меў справу з жалезам. Бо трактарыст – гэта яшчэ і слесар. Інакш, калі сам не адрамантуеш трактар, больш стаяць будзеш, чым ездзіць. Малаток, ключ, болт, гайка з'яўляліся таму пастаянным атрыбутам у працы Івана Басалая. Як, між іншым, кожнага механізатара.

Але ў роднай вёсцы ведалі Івана Ігнатавіча яшчэ і як добрага сталяра. Прытым, з гэткім некалькі незвычайным, даволі рэдкім нават на сяле ўхілам: вырабам бочкаў і бочачкаў, маслабоек і цабэркаў. Гэтай справай распачаў займацца ён гадоў 35 назад. Калі працаваў – аддаваў ёй кожную вольную хвіліну. Сёння, калі на пенсіі, бярэцца за нажоўку і рубанак падчас добрага настрою. Дый рукі, нягледзячы на ўзрост, просяць работы, бо прывыклі да яе за 64 пражытыя гады, не любяць гультайскага адпачынку. Не, гэта хутчэй за ўсё сам Іван Ігнатавіч Басалай не любіць сядзець без работы. Таму і займаецца бандарнай справай. Калі ж стому ад рубанка адчуе, за карзіны бярэцца, іх пляце. Усё ў гаспадарцы патрэбна, усё абавязкова потым нібы знойдзеш.

Вось так, у захапленні любімым заняткам, і жыве ў Вялікай Гаці Іван Ігнатавіч Басалай. Паважаюць яго ў вёсцы людзі. А хто, скажыце, і дзе не паважае працалюбівага і майстравога чалавека?

НА ЗДЫМКУ: І. І. Басалай разам з унучкамі Юляй і Кацяй дэманструе свае вырабы.

Фота П. ЛУЧЫЦА.

Лети, электровоз...

Ещё не остыла в памяти волна закрытия железнодорожных переездов, что влекло не только экономию, но и свои последствия с гибелью людей, создание ряда житейских неудобств. Вот и теперь жители Бытени жаждут открытия железнодорожного переезда „Бытень-блок". Почему? Потому что в период весенне-полевых работ, ухода за урожаем и его уборки, сенокоса люди несут большие материальные затраты по объезду к своим участкам через Бытень–Доманово–трасса Ивацевичи–Сосновый Бор и т. д. Накручивается несколько десятков лишних километров.

Но первый заместитель начальника Белорусской железной дороги, начальник Брестского отделения В. И. Жерело сказал: „НЕТ!" И мотивировал отказ действующими правилами технической эксплуатации на Белорусской железной дороге. Согласно этим документам, не допускается открытие переездов на железнодорожных участках со скоростями движения поездов более 120 километров в час. На перегоне же Лесная–Доманово, где расположен „Бытень-блок", пассажирские и скорые поезда следуют со скоростью 140 километров в час.

Народ і міліцыя – адзіныя

Хто-ніхто з людзей старэйшага ўзросту памятае, што некалі накіроўваліся на службу ў міліцыю асобныя юнакі і мужчыны працоўнымі калектывамі. Былі ініцыятарамі гэтай справы партыйныя ды камсамольскія арганізацыі, пасылалі яны юнакоў не проста дужых, але яшчэ і „маральна-устойлівых". Здавалася б, такая практыка даўно памерла.

Але, як аказваецца, не на зусім. Аб яе ўзнаўленні прыняло рашэнне Брэсцкае абласное ўпраўленне ўнутраных спраў. Цяпер, напрыклад, і наш Івацэвіцкі РАУС можа звярнуцца ў які-небудзь працоўны калектыў па новыя кадры. Ды і сам працоўны калектыў можа праявіць ініцыятыву і накіраваць свайго работніка-добраахвотніка на дзяржаўную службу ў міліцыю. Чакаецца, што маральна-няўстойлівых накіроўваць не будуць.

І наогул аднаўленне гэтай практыкі накіравана на тое, каб не траплялі на працу ў міліцыю людзі з адсутнасцю сумлення і проста „нячыстыя на руку". Што ж, як кажуць, дай Божа, роўнага шляху!

Кантралёр разбушаваўся

Сёння кантралёр у грамадскім транспарце – з'ява звычайная. Хоць і выконваюць гэтую ролю ў асноўным жанчыны, але жанчыны, так мовіць, з характарам, рашучыя ды адважныя.

Мо і для большай смеласці выпіла жанчына-кантралёр аўтапарка № 14 колькі гарэлкі ці віна перад тым, як правяраць білеты ў пасажыраў у аўтобусе на Івацэвіцкім вакзале. Але вось доза выпітага была, пэўна, задужа вялікай, і рашучасць кантралёра хутка была скіравана на брыдкую лаянку спачатку з пасажырамі, потым – з вадзіцелем, далей – з міліцыяй, якую людзі былі вымушаны выклікаць. Толькі і міліцыянеры ўжо ў аддзеле вельмі доўга не маглі супакоіць раз'юшаную, разагрэтую алкаголем жанчыну. Карацей, дасталося ўсім. А болей усё ж пацярпела сама жанчына-кантралёр. Пасля медыцынскага агляду была адвезена яна ў выцвярэзнік, а потым і сваё слова сказаў суд – арышт на сем сутак.

Лету – сярэдзіна. Выдачы чэкаў – канец

1 ліпеня гэтага года шматгадовая акцыя дзяржавы па выдачы імянных прыватызацыйных чэкаў „Маёмасць", што была накіравана на забеспячэнне сацыяльнай роўнасці грамадзян у працэсе прыватызацыі, заканчваецца.

Так што, шаноўныя грамадзяне раёна, калі вы яшчэ маеце толькі паперку аб налічэнні вам гэтых чэкаў, то паспяшайцеся ў банк. Заплаціце дзяржпошліну ў памеры 15 працэнтаў ад мінімальнай заработнай платы і атрымаеце гэтыя самыя чэкі ў выглядзе сертыфіката.

Куды яго потым падзець? Гэта ўжо ваша справа. У нашым раёне чэкі можна абмяняць на акцыі прадпрыемстваў АТ „Івацэвічдрэў" і „Косаўскае МВА". Па плану раздзяржаўлення, прынятым на пятай сесіі раённага Савета, плануецца яшчэ правесці акцыяніраванне аб'яднанняў „Райаграпрамтэхніка" і „Райаграпрамзабеспячэнне".

Ці будзеце вы мець вялікі прыбытак ад акцый – невядома. Але калі чэкі „Маёмасць" даюць, то чаму б іх не ўзяць? Паспяшайцеся – усяго некалькі дзён у вашым распараджэнні.

Хварэць сталі часцей

Як сведчыць медстатыстыка, у нашым раёне ў апошнія тры гады назіраецца рост захворваемасці насельніцтва з часовай стратай працаздольнасці як па днях, так і па колькасці выпадкаў. Так, калі ў 1994 годзе колькасць выпадкаў захворваемасці на 100 працуючых была роўнай 35,7 і па днях – 464,8, то ў 1995 годзе адпаведна – 37,9 і 474.

Узровень агульнай захворваемасці дзяцей у дзіцячых дашкольных установах раёна мае таксама выразна акрэсленую тэндэнцыю да росту, з сярэднім тэмпам прыросту за апошнія тры гады 37,9 (захворваемасць вырасла з 867,6 у 1993 годзе да 1314,9 выпадкаў на 1000 дзяцей у 1995 годзе).

● ДАСЛОЎНА

Сямён ДОМАШ, член Прэзідыума Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь:

„...Мы павінны перагледзець свае адносіны да формы ўласнасці, бо ніколі не знойдзем выйсця з крызісу, калі будзем трымацца толькі за дзяржаўную ўласнасць. Я глыбока перакананы, што нам трэба зрабіць усё магчымае, каб развіваўся малы і сярэдні бізнес, які б ствараў новыя працоўныя месцы, асабліва на фоне тэндэнцыі росту беспрацоўя. Наогул рэфарміраваць нашу эканоміку без новых эканамічных адносінаў немагчыма. Трэба ствараць заканадаўства, разлічанае на прыцягненне інвестыцый, у тым ліку і замежных, заканадаўства, якое б гарантавала вяртанне гэтых сродкаў, бо сёння толькі гэта можа зрушыць справы з месца. Пакуль жа гэтага не будзе, шанцаў на выхад з крызісу няма. На жаль, палітыка, якая праводзіцца ў нашай дзяржаве, якраз вядзе нашу эканоміку зусім у адваротны бок.

Што датычыцца палітычных перакананняў, то адзначу, што чалавек у нашай дзяржаве павінен быць свабодны ва ўсім. Ён павінен мець права і крытыкаваць улады, і ўносіць свае прапановы. Вядома, я не падтрымліваю экстрэмісцкія рухі, якія імкнуцца гвалтоўна звергнуць уладу. Сёння ж у нас улады імкнуцца прыціснуць тых, хто выказвае іншую думку. Лічу, што гэта вельмі вялікая памылка і ні да чога, акрамя канфрантацыі, не прывядзе".

(З інтэрв'ю газеце „Звязда").

● ПРАЗ ЦЕРНІ – ДА РЫНКУ

ПАДАТКІ — СПРАВА СУР'ЁЗНАЯ

Век жыві – век вучыся. Ды вось, як жыццё іншы раз падказвае, вынікі гэтага працэсу пад вялікім сумненнем.

Як проста было ўсё раней! Лічыліся мы ўсе проста грамадзянамі-таварышамі і толькі. А сёння мы асобы фізічныя, сустракаюцца і юрыдычныя. Фізічныя вылучылі з сябе прадпрымальнікаў, якія пры пэўных умовах могуць стаць тымі самымі юрыдычнымі... Шчыра кажучы, заблытаўся ў гэтым і я. І ў невялікай заметцы ў 41-м нумары газеты з'явіліся прыкрыя недарэчнасці. Дзякуй начальніку дзяржаўнай падатковай інспекцыі па Івацэвіцкаму раёну К. У. Мельнікавай і начальніку аддзела падаткаабкладання фізічных асоб В. С. Магіленку, якія і патлумачылі мне ў час размоў сутнасць пытанняў.

Фізічная асоба і прадпрымальнік – паразуменні розныя. Усе мы – фізічныя асобы, а вось прадпрымальнікам для падатковай інспекцыі можа лічыцца толькі той, хто займаецца зарэгістраванай прадпрымальніцкай дзейнасцю. І калі ўсіх прадпрымальнікаў у мінулым годзе было зарэгістравана больш за 600 чалавек, то займаецца прадпрымальніцкай дзейнасцю, як вы і самі здагадваецеся, без рэгістрацыі таксама няммала. У час рэйдаў і праверак работнікі падатковай інспекцыі выявілі такіх 50 чалавек. Такім чынам, 317 парушэнняў падатковага заканадаўства выяўлена не толькі ў прадпрымальнікаў, але наогул у фізічных асобаў. Але ж большую палову парушэнняў „забралі" сабе прадпрымальнікі. Гэта што тычыцца мінулага года. У гэтым годзе за першы квартал за парушэнні падатковага заканадаўства на фізічных асобаў накладзена адміністрацыйных штрафаў больш за 24 мільёны рублёў.

Варта тут узгадаць, што хто-ніхто з нашых грамадзян часам і не ведае, што яго дзейнасць з'яўляецца прадпрымальніцкай, што яе трэба рэгістраваць і плаціць пэўны падатак дзяржаве. Да прыкладу: здача напракат вясельнага ўбору – прадпрымальніцкая дзейнасць. І не адыгрывае ролю тое, што гэты ўбор – ваш асабісты, і вы ў ім бралі шлюб. Павінны плаціць падатак дзяржаве і тыя, хто трымае кватарантаў.

Гандаль на рынку, вядома ж, патрабуе рэгістрацыі. Выключэнне дзяржава робіць для тых, хто прадае сельгаспрадукцыю, вырашчаную на сваім падворку. Але гэтае выключэнне не тычыцца кветак і насення. Таксама цяпер павінны плаціць падатак гандляры сельгаспрадукцыі, калі яна вырашчана па-за межамі нашай краіны, тут ужо няма розніцы – вырашчана яна на сваім падворку ці на калгасным.

Для гандлю цыгарэтамі і гарэлкай патрэбна не толькі рэгістрацыя, а і спецыяльны дазвол-ліцэнзія. Нагадаем тут жа, што ў апошні час выдача такіх ліцэнзій прадпрымальніцкім структурам спынена. Але гандлююць на нашым рынку і цыгарэтамі, і гарэлкай украінскай. Крадком, вядома. Гандляры цыгарэтамі носяць з сабой усяго па пяць–дзесяць пачак цыгарэт, прададуць – набяруць са схованкі яшчэ, бо ведаюць, што ў выпадку затрымання падатковай інспекцыяй прыйдзецца развітацца з усім таварам. Але бываюць і „прамашкі". Тыя 150 пачак цыгарэт, пра якія ішла гаворка ў той заметцы, былі канфіскаваны падатковай інспекцыяй адразу толькі ў двух чалавек, ці скажам так – фізічных асоб. А колькі канфіскавана за ўвесь час – ніхто асабліва і не лічыў. Шафы пакоя аддзела падаткаабкладання фізічных асоб могуць некаму нагадаць невялікі склад тытунёвых вырабаў. Гэта, дарэчы, яшчэ і дадатковы клопат – іх, гэтыя цыгарэты, трэба ж будзе перадаваць гандлю.

У мінулым годзе аддзелам па падаткаабкладанню фізічных асоб дапералічана (а не пералічана) больш за 238 мільёнаў рублёў з фізічных асоб, якія ўхіляліся ад падаткаў. Гэтую лічбу, відаць, можна лічыць своеасаблівым паказчыкам эфектыўнасці работы аддзела, бо гэтыя грошы былі ўжо амаль страчаны для дзяржавы, але вернуты ўсё ж работнікамі інспекцыі.

А вось думаць аб тым, што з гэтых усіх штрафаў і даплат і фарміруецца заработная плата работнікаў падатковай інспекцыі, памылкова. Як запэўніла К. У. Мельнікава, работнікі падатковай інспекцыі атрымліваюць цвёрды аклад з дзяржаўнага бюджэту. Так што перакананне, што, чым больш інспектар накладзе штрафаў, тым большым будзе яго месячны заробак – не адпавядае сапраўднасці.

Ну, а падаткі плаціць, вядома, трэба ўсім. На тым жа захадзе, на які мы ўжо прывыклі спасылацца, ухіленне ад падаткаў, бадай што, адно з самых вялікіх эканамічных злачынстваў. І пакаранні там за парушэнні падатковага заканадаўства з нашымі штрафамі і не параўнаеш. Карацей, падаткі – справа сур'ёзная.

В. ГАПЕЕЎ.

● ВЯСКОЎЦЫ

На сенажацях калгаса імя Чапаева поўным ходам ідзе зялёнае жніво. Кормаўборачныя атрады не трацяць марна час: травы ўбіраюць круглыя суткі.

Адзін з удзельнікаў сенакашэння – механізатар Мікалай Іванавіч Балук, чый працоўны стаж налічвае 32 гады. Напярэдадні гэтай важнай кампаніі ён рыхтаваў тэхніку да зялёнага жніва, цяпер сам убірае травы. Добрасумленны, працавіты, адказны чалавек – так Мікалая Іванавіча характарызуюць у калгасе.

НА ЗДЫМКУ: механізатар калгаса імя Чапаева М. І. Балук.

Фота П. ЛУЧЫЦА.

ГЭТАЕ пісьмо да нас у рэдакцыю нельга назваць крыкам душы. Крык душы – гэта сапраўды крык, калі словамі і радкамі кіруе адчай, калі не розум кладзецца на паперу, а пачуцці. Гэтае ж пісьмо няхай у асобных месцах не зусім абгрунтаванае, але... спакойнае.

„...А мы працуем як рабы, атрымліваем капейкі, за якія немагчыма пракарміць сям'ю... У цэху – холад, вады гарачай няма, нават рукі і ногі зводзіць ад холаду... З'яўляюцца невялікія трэшчынкі на пальцах, раз'ядае скуру ад крэветак. Нас нават за людзей не лічаць... Калі з рабочых хто-небудзь нешта спытае, то начальства адказвае адно „звальняйцеся..."

Як вы ўжо зразумелі, гэта радкі з пісьма, што прыйшло да нас з цэху крэветак, які працуе ў раённым аб'яднанні аграпрамтэхнікі.

На нейкі час, перш чым размаўляць аб гэтым цэху, пачытайце яшчэ адно прызнанне майго добрага знаёмага.

„...Жылі ў нейкім хлеўчыку, карміў пан так, як некалі мяне ў арміі, з той розніцай, што ні талерак, ні місак, толькі два бачкі з першым і другім, ды лыжкі. Сядзім пяцёра, сёрбаем... Памыцца не было дзе, ваду пагрэць – толькі раз у тыдзень. Прыйдзе пан на работу паглядзець, то да нас не падыходзіць, нос верне. За першы тыдзень даў грошы, пайшлі ў краму, каб бутэльку ўзяць. Ад нас усе адварочваюцца, на другі бок вуліцы пераходзяць. Крамнік грошы браў, быццам яны ў дзярмо выпацканыя. Ніводзін чалавек з намі не загаварыў! Бо парабкі мы! Разумееш, як гэта – сябе ды парабкам адчуць?"

Гэты расповяд – не пра часы дарэвалюцыйныя. Гэта пра нас сягонняшніх, хто ў пошуках заробку едзе за мяжу і бярэцца за работу на любых умовах. Пра нас, хто ў сваім жаданні зарабіць колькі долараў, пераступае праз сваю чалавечую годнасць, заганяе некуды глыбока ў сябе свой чалавечы гонар...

„У советских собственная гордость" – луналі некалі над нашай краінай гэтыя словы, нібыта той сцяг. Час нейкі мінуў і аказалася, што і на самой справе гонар у людзей савецкіх своеасаблівы.

Вось яна, нашая жанчына. Разумная, прывабная, з пачуццём уласнага гонару, прыгожа, з густам апранутая. І вось зноў яна, з вялізнымі непадъёмнымі сумкамі, запоўненымі каўбасой, смятанай, тварагом. Цягне свае пакункі ў вагон цягніка, што кіруе на Маскву. Куды дзяваецца яе незалежнасць і інтэлегентнасць, калі яна лісліва дамаўляецца з праваднiцай вагона аб дадатковай аплаце „за спакой"? А колькі прыніжэнняў яна церпіць там, у Маскве! Магчыма, ёй пашанцуе, яна выручыць крыху грошай. Смяртэльна стомленая, пасля начэй на падлогах вакзалаў, нямытая некалькі дзён вяртаецца яна ў душнай, пранізанай пахам поту электрычцы. Але вось і кватэра, вось і выцягнуты з самай надзейнай схованкі – з-за бюстгальтара– вільготныя ад поту доларавыя паперкі. І яна ўжо – шчаслівая...

А вось і ён – інжынер па адукацыі. Акуратны, чысты, далікатны ў размовах. І вось ён ужо звычайны парабак у польскага пана, нязвыклымі рукамі, на якіх умомант павыскоквалі мазалі, выкідвае гной з хлява...

толькі што выпіваў, грозна пытаючы: „Ты мяне паважаеш!?".

А дзе яшчэ патрэбен наш гонар чалавечы? Мо на вуліцы, на праспекце? Ды там амонаўцы ўдарамі дубінкі хутка прымусяць страціць гэты гонар. І зусім не важна, што вы там выйшлі патрабаваць: незалежнасць для ўсёй краіны ці чалавечай яды для сайго дзіцяці. Не сэнс вашага патрабавання выклікае „праведный гнев" улад, а сам факт патрабавання. Як?! Патрабаваць? Не прасіць, не клянчыць, прыніжана, не пытацца, а патрабаваць?!

А мы ў масе сваёй і не патрабуем. Мы – церпім. Мы – выкручваемся. Мы – прыніжаемся. Мы спрабуем выжыць.

● РОЗДУМ НАД ПІСЬМОМ

"...У советских собственная гордость"

У нас, савецкіх, на самой справе асаблівы гонар. Акалічнасць нашага характару – дзеля грошай забыцца аб гонары – заўважана ва ўсім свеце. Хіба не цікавая дэталь: у Амерыцы вялікая колькасць беспрацоўных, а нашы эмігранты работу знаходзяць заўсёды!

І чаму тут было дзівіцца, калі польскія бізнесмены, добра ведаючы аб колькасці беспрацоўных у сваёй краіне, цэх па перапрацоўцы крэветак размясцілі менавіта ў нас?

Ці багата б палякаў згадзіліся за 30–40 долараў у месяц (прыблізна столькі атрымліваюць у цэху крэветак) працаваць на такой вытворчасці? Ды там, у Польшчы, аб якой мы зусім нядаўна гаварылі і са шкадаваннем, і недзе нават з пагардай, просты беспрацоўны атрымлівае грашовую дапамогу больш за 2 мільёны злотых, што складае каля 92 долараў. А цяпер узгадайце, што сёння мы, хто не атрымлівае нават зарплаты ў 90 долараў, едзем туды па прадукты харчавання і прамысловыя тавары!

Палякі добра ведалі, што ў нас знойдзецца шмат жадаючых нават за такія грошы, якія атрымліваюць сёння жанчыны ў цэху крэветак, працаваць у любых умовах.

Жыццё прымусіць! Так, прымусіць, бо не на дапамогу ж па беспрацоўі жыць! Жыццё прымусіць, бо помніцца яшчэ, як мы ў калгасах зусім задарам працавалі. Жыццё прымусіць, бо гэтае самае жыццё нас даўно прывучыла, што свой чалавечы гонар мажліва паказваць хіба што дома, на кухні, схапіўшы за грудкі таго, з кім

Абставіны ў цэху крэветак мо б і не былі такімі, як цяпер, дрэннымі, калі б не... пасадзейнічала дзяржава. Польскаму боку, проста кажучы, начхаць на нейкія валютныя калідоры. Ёсць дамоўленасць плаціць за пэўную колькасць работы пэўную суму грошай у цвёрдай валюце. Валюта для ўсіх у свеце цвёрдая, але – не ў Беларусі. Толькі ў нас адбылася доларавая інфляцыя і тэлевізар коштам 100 долараў праз год ужо пацягнуў на ўсе трыста. І таму адносна нядрэнныя заробкі ў цэху крэветак пачалі імкліва змяншацца. А інакш і быць не магло.

Між іншым, варта ўзгадаць, што сумнавядомы валютны калідор даў пад дых не толькі гэтаму цэху. Нерэнтабельнай стала прадукцыя гігантаў – МАЗа, трактарнага завода. Нядаўна спадарыня Віннікава прывяла лічбу: для добрай работы на многіх прадпрыемствах рэспублікі кошт долара трэба сёння ўзнімаць да кошту 22–25 тысяч рублёў.

...Рукі ў халоднай вадзе цэлую змену, адны і тыя ж рухі. І яшчэ смурод. Рэзкі, рыбны, ён пранізвае не толькі адзенне, пранікае пад скуру. І пазбавіцца ад яго мажліва толькі ў гарачай ванне.

„Вой, як мне адзін раз было! Так неяк скалалася, што не ўсё на сабе пераапранула. Я то сама нічога не чую, зайшла ў магазін пасля змены, стаю ў чарзе, а людзі ад мяне адсоўваюцца. Нічога не магу зразумець, пакуль адна маладзіца голасна носам не чмыхнула. Божа, які мяне сорам ахапіў! Выскачыла, як корак, з таго магазіна... А валасы? Іх як не хавай пад хустку, усё роўна смуроду гэтага набяруцца. Кожны дзень мыю, толькі на шампунь і мыла зарабляю... Не, я не вытрымала. Звольнілася, бо пачалі рукі гнісці. Во бачыш", – размаўляўшая са мной маладая жанчына паказвае далоні і пальцы, і бачна некалькі гнайнічкоў. – „Ледзь драпіна – пайшоў нарыў".

У цэх крэветак рабочыя патрэбны і сёння, бо цякучасць кадраў там вялізная. Доўга вытрымаць на такой працы могуць далёка не ўсе, нават даведзеныя да адчаю жанчыны.

Вінаваціць кіраўніцтва райаграпрамтэхнікі ў тым, што яно адкрыла такі цэх – выбачайце, глупства. Жыццё прымусіла яго адкрыць. І тое ж жыццё прымушае жанчын у гэтым цэху працаваць.

Наогул жа, гэты цэх – толькі маленькі асколак люстэрка, у якім адбіваецца і нашае эканамічнае становішча, і нашая чалавечая годнасць, і ўсё нашае непрыглядная жыццё.

Знікне гэты цэх – хіба знікне праблема? Ды знойдзецца яшчэ і адно, і два, і дзесяць такіх прадпрыемстваў, дзе патрэбны будуць не наш інтэлект, не нашыя ўменні і вопыт, а толькі нашыя безадмоўныя рукі.

Тыя, па чыёму загаду былі напісаны радкі „У советских собственная гордость", сёння запалохваюць нас тым, што рынак прывядзе нас да таго, што краіна стане сыравінным прыдаткам Захаду. Далібог, смешна чуць такое. Аб якой такой сыравіне ідзе размова? Што з нашай Беларусі можна цягнуць? А вось гэтае самае таптанне на месцы, кіданне ў розныя бакі, выбар неіснуючага шляху сёння, цяпер пераўтвараюць краіну ў натоўп галодных, прыніжаных людзей, якія гатовы рабіць абы-дзе і абы-што, каб толькі ім плацілі.

І самае страшнае ў гэтым тое, што мы ўсе змірыліся з тым, што нам плоцяць не столькі, колькі трэба, а столькі, колькі [illegible] хочуць і калі хочуць. Абы не памерці з голаду, абы быць у нешта апранутым, абы накарміць дзяцей.

Урэшце і Сямён Шарэцкі, старшыня Вярхоўнага Савета, прызнаў, што краіна ў страшэнным становішчы. Дагэтуль мы чулі толькі аб нейкай стабілізацыі ў эканоміцы, якая быццам бы назіралася.

О, цярплівасць беларусаў стала легендай! Нехта зарабляе – мы працуем. Нехта патрабуе – мы просім. Нехта жыве – мы выжываем.

Дакуль?

В. ГАПЕЕЎ.

● СПЕЦЗАДАНИЕ

ЧЁРНАЯ ПОЛОСА

ЕЁ звали Светлана. Было ей 23. И был у неё вместе с красотой ангельский характер и нежный голос. Окончила медучилище. Работала. Потом поступила в Гродненский медицинский институт. Дошла до 4 курса и встретила свою судьбу, тоже будущего врача – Алёшу. Решили пожениться. Сначала сыграли свадьбу в Алешином родном городе, а через неделю она вместе с венчанием должна была состояться в городе, где родилась и выросла Света. Мать и отец её вернулись со свадьбы радостные и сразу окунулись в свои предсвадебные хлопоты. Ездили по городу, закупали продукты. Делились радостью со знакомыми. И не знали, что их Светки, единственной дочери, едва успевшей надеть свадебное платье, уже нет в живых. Когда позвонили из ГАИ города Лиды Гродненской области и сообщили об этом, от постигшего удара они упали на пол. Это было жестоко и невероятно. В это невозможно было поверить. Когда ехали её забирать, мать взяла с собой плед, думая, что согреет им дочь, и она поправится...

На второй день после свадьбы Алеше и Светлане нужно было отправляться на учёбу в Гродно. Потом мать Алеши будет говорить, что пусть бы они поехали поездом, а не на автомобиле. Но тогда хотелось, как лучше. В багажник поставили сумки с продуктами и напитками – ведь нужно было отметить счастливое торжество с многочисленными друзьями, однокурсниками. Вместе с сыном и красавицей-невесткой в путь отправился отец, чтобы помочь детям устроиться в общежитии. Сесть бы ему за руль, может быть, и не случилось трагедии. Но машину вёл Алёша. Путь до Гродно был неблизок. Выехали в 4 часа ночи. О чем думала тогда Светлана, сидя рядом с молодым мужем? Наверное, о чем угодно – о любви, об обрушившемся счастье, о прекрасном будущем – только не о смерти! Но часы, минуты, секунды неумолимо и безвозвратно приближали её к ней. То ли рука дрогнула у Алеши, то ли злодейски подкрался к нему сон, мгновение и, соскочив с шоссе, покрытого тонкой коркой октябрьского льда, машина, поднимавшаяся на мост, пошла в кювет и несколько раз опрокинулась. Жених и отец получили небольшие ушибы, невеста же погибла. Её хоронили в венчальном платье за день до того, как должна была состояться свадьба в квартире её родителей. Пришло-приехало много людей, но чёрной-чёрной оказалась Светкина свадьба.

Вспоминая эту страшную историю, я думаю о том, что все 23 года, сколько жила Светлана на земле, это роковое место на черном шоссе, этот трагический миг всё это время будто поджидал ее и унёс навсегда, безвозвратно и непостижимо.

Дорога. Черный асфальт. Холодний бетон. Для скольких людей она стала роковой? Сколько их, простых смертных, дипломатов, министров, красавиц-актрис, погибло в автокатастрофах и автоавариях. А сколько попадали в ситуации, поставившие их на грань жизни и смерти. И вновь – на чёрной асфальтной ленте дороги.

Недавно знакомые рассказали, что, возвращаясь с дальней поездки по утренней скользкой дороге, их автомобиль с прицепом вдруг вынесло на полосу встречного движения и несколько раз перекрутило. Хорошо, что водитель шедшего навстречу КамАЗа смог предотвратить столкновение. Судьба уберегла. Она есть всё-таки раз одним суждено погибнуть, а другим – выжить в этом бренном мире.

В нашем районе много разных дорог. Но есть крупные. Две автострады Москва–Брест: старая и новая. Проезжая по старой, от Ивацевич в сторону Любищиц и далее, нельзя не заметить большее, чем где-либо количество чёрных ленточек на деревьях и крестов у обочины. Траурные дорожные атрибуты можно встретить и в других местах района, но тем не менее у многих людей сложилось впечатление о том, что этот участок вроде как роковой, уж слишком много там случается автоаварий и гибнет людей. Есть мнение и о том, что это якобы мёртвые мстят живым, потому что песок для этой дороги брали не откуда-нибудь, а из карьера на северной окраине райцентра, где, расстрелянные фашистами, остались лежать в земле вместе с мусором сотни людей. Да и, наверное, русская царица Екатерина-матушка не пожалела крестьянской кровушки, прокладывая в здешних местах в прошлом веке дорогу на запад. Называлась она вроде как Екатерининский проспект, с обеих сторон которого были посажены тополя, дабы благородным дамам и великосветским господам было приятно под их тенью катить в каретах за границу.

А что думает насчёт возможной причастности всевышних сил к горькой дорожной статистике ГАИ – серьёзная служба РОВД, – которая знает жизнь не по мистике, а по реальным фактам? Старший госавтоинспектор ГАИ Владимир Игнатьевич Кваша начисто отверг версию о том, что приходится платить за прошлое. Хотя, согласно статистике, именно на этом участке дороги до 80-х годов этого века в год происходило 40–50 автоаварий. И если эту цифру соотнести с их общим количеством в районе в то время, то результат будет половинный. В 1970 году всех случилось 80 аварий, в 1974 – 86, в 1977 – 84. В 1979 году зафиксировано 69 аварий. Из них 26 опять же приходится именно на участок от Михнович – Ивацевичи до Любищиц. В них погибло 8 человек и 23 получили ранения.

Многие жители района помнят, что именно в эти годы на автостраде, не доезжая до так называемого Вольковского перекрестка, погибли председатель президиума Верховного Совета БССР Сурганов, генерал-лейтенант, командующий авиацией Белорусского военного округа Беда. В начале 70-годов в тех же Любищицах автомобиль первого секретаря ЦК КПБ Машерова сбил пешехода.

13 октября 1979 года случилась трагедия на автодороге около Михнович. Из пятерых человек, ехавших с Белоозерска в „Жигулях" первой модели, четверо погибло. Это были две семьи – отцы и матери, оставившие сиротами своих детей. На этом участке в том же году погибли В. Байбак, А. Черняховский и другие. Гражданин Козленя пытался перебежать дорогу в Любищицах перед близко идущим транспортом и погиб. Такая же судьба постигла и гр. Дубину.

Когда-то погиб здесь и один тракторист. Случались автоаварии и на мосту через речку Гривда. Был случай, когда автомобиль слетел с него и завис внизу на электропроводах. Можно и дальше перечислять автопроисшествия. Их немало. Но такое количество их на роковой дороге В. И. Кваша, проработавший в ГАИ 20 лет, объясняет ничем иным, как её плохим покрытием, узкостью, наличием плотного коридора деревьев. Некоторые из них тоже унесли человеческие жизни.

В 1980 году параллельно старой автодороги открылось движение техники по новопостроенной „олимпийской" трассе, что в какой-то степени разгрузило старую. Кроме того, в 1978 году на ней была проведена реконструкция. Срезали деревья. С шести метров дорогу расширили до девяти. Сменили покрытие. И количество аварий в районе пошло на убыль. Если в 1970 году их было, как мы знаем, – 80, то в 1981 году – 61. Часть из них приходится на злополучный участок, но уже не 40 и не 50, как ранее. Снижение автоаварий в 80-е годы опытный автоинспектор объясняет только наличием этих объективных причин.

Но спустя десятилетие, а именно в наши 90-е годы, опять наметилась тенденция к тому, что на старой автостраде увеличился транспортный поток. Наверняка, многие водители вновь „полюбили" старую дорогу, опасаясь на „олимпийке" рекета и, возможно, боясь постов ГАИ. Кроме того, с ухудшением жизни, наличием транспортных проблем больше стало пешеходов, велосипедистов, мопедистов, гужевого транспорта, что способствует ухудшению аварийного состояния на дороге. Нельзя сказать, что „роковой" участок вновь приобрел прежнюю статистику. Кроме него есть и другие, не менее „опасные" дороги в районе. Но давайте опять обратимся к цифрам. В 1992 году на участке, о котором мы ведем речь, произошло 4 автоаварии, в 1993 – три, в 1994 году – две, в 1995 году – пять. Почти во всех этих случаях есть убитые и раненые.

Нет, по сути, ни одного года, на протяжении которого на участке автодороги Михновичи–Ивацевичи–Любищицы – поворот „дачи" не случилось бы ни одной аварии. В этом, пожалуй, и заключается её тайна, так будоражащая иногда наше человеческое сознание. В чем разгадка к ней? В причинах, указанных выше, в большом количестве населенных пунктов, расположенных по обе её стороны, или в какой-то неведомой силе, которой человек с его машинами и другими транспортными средствами подвластен? А может, в судьбе, которую имеют не только люди, но и дороги? Сколько еще крестов появится на её обочине, сколько траурных лент обовьют стволы деревьев? Ответ на вопрос, наверное, знает один Бог. А мы, люди, как всегда будем беспечно мчаться по ней, наслаждаясь скоростью и жизнью, теша себя единственно присущей всем без исключения иллюзией, что она, жизнь, вечная и что мы тоже вечны, а значит, впереди ещё много прекрасных лет. Наверное, так думала и Светлана, когда ехала навстречу своей гибели.

Л. РУТИЧ.

● АФІЦЫЙНЫ РАДОК

Ці пажараў стане менш,

ЦЯЖКА СКАЗАЦЬ, АЛЕ ЗМЕНЫ Ў ЗАКОН РЭСПУБЛІКІ БЕЛАРУСЬ „АБ ЗБОРЫ НА ЎТРЫМАННЕ ПАЖАРНАЙ СЛУЖБЫ" ЎНЕСЕНЫ

Дзейнічаюць яны ўжо з 1 красавіка г. г. і прадугледжваюць льготы, згодна якім зборам не абкладваюцца:

– маёмасць юрыдычных асобаў, а таксама іхніх структурных падраздзяленняў, якія маюць ліцэнзію на папярэджанне і тушэнне пажараў і адпаведную базу для гэтага;

– асноўныя фонды меліярацыйных сістэм і збудаванняў на іх, а таксама асноўныя фонды аб'ектаў гарадскога добраўпарадкавання, якія ўтрымліваюцца за кошт сродкаў бюджэту РБ;

– аўтамабільныя дарогі агульнага карыстання і збудаванні на іх – дзеючыя і тыя, што знаходзяцца ў стадыі незавершанага будаўніцтва, а таксама ўнутрыгаспадарчыя дарогі з усімі іх збудаваннямі;

– пляцоўкі бетанíраваныя, асфальтаваныя, з гравійным і іншым пакрыццём;

– унутрыгаспадарчыя меліярацыйныя сеткі са збудаваннямі на іх, сістэмы арашэння;

– свідравіны для забора вады, воданапорныя вежы, іншыя водазаборныя збудаванні, падземныя і наземныя водаправоды, водапрыёмнікі, вадаёмы, вадасховішчы, пажарныя рэзервуары, дамбы і шлюзы;

– агароджы металічныя, цагляныя, бетанаваныя і з іншых незгаральных матэрыялаў, а таксама помнікі і абеліскі.

Згодна ўстаноўленым змяненням стаўка збора ўстаноўлена цяпер у памеры 0,005 працэнта замест некалішніх 0,0125 працэнта. Трэба пры гэтым мець на ўвазе, што пры вылічэнні збору на ўтрыманне дзяржаўнай пажарнай службы асноўныя вытворчыя і невытворчыя фонды, малакаштоўныя рэчы і тыя, якія хутка зношваюцца, прымаюцца па рэшткаваму кошту на пачатак кожнага месяца.

● ЛЕТА ШКОЛЬНАЕ

ПАД НАГЛЯДАМ ВЫХАВАЦЕЛЯЎ І МЕДЫКАЎ

ЗНАХОДЗЯЦЦА 25 ДЗЯЦЕЙ, ЯКІЯ З'ЕХАЛІСЯ З РОЗНЫХ ВЁСАК НАШАГА РАЁНА Ў ЛАГЕР, ШТО АДКРЫЎСЯ НЕ ТАК ДАЎНО ПРЫ ЦЭНТРАЛЬНАЙ РАЁННАЙ БАЛЬНІЦЫ

ДЛЯ гэтай мэты было вызвалена памяшканне другога дзіцячага аддзялення, дзе цяпер і размясціўся дзіцячы лагер санаторна-аздараўленчага тыпу. З'яўленне яго – ініцыятыва райкама прафсаюза работнікаў аграпрамысловага комплексу, які і фінансуе патрэбы лагера. Адметнай асаблівасцю апошняга з'яўляецца тое, што адпачываюць тут дзеці 6-ці–12-цігадовага ўзросту, якія стаяць на медыцынскім уліку і маюць патрэбу ў тым ці іншым лячэнні. А прыехалі яны з Пагор'я і Яглевіч, Дабромысля і Хадакоў, Грыўды і Булы, з іншых калгасных вёсак раёна.

– Душа радуецца ад той увагі, якая праяўляецца да дзяцей, – расказвае медсястра Ніна Уладзіміраўна Свігла. – Зірніце на меню: дзеткі спажываюць менавіта тое, што вельмі неабходна іх аслабленым арганізмам, – апельсіны, чарэшню, шакалад. На нашай бальнічнай кухні ім гатуюць асобна, у меню, акрамя свежай садавіны, дастаткова мяса, гародніны.

– Дарэчы, – уступае ў размову раздатчыца Тамара Рыгораўна Жукава, – кормім мы дзяцей пяць разоў у дзень. У дзённым рацыёне абавязкова ёсць сокі, малако, кава.

– Мы нашых дзетак не толькі добра кормім, але яшчэ і лечым, – працягвае Н. У. Свігла. – Яны праходзяць абследаванне ва ўрачоў, пасля чаго прызначаюцца неабходнае лячэнне альбо тыя ці іншыя фізіяпрацэдуры. У абавязковым парадку дзеці атрымліваюць вітаміны.

У час нашай размовы падышлі дзве дзяўчыны – выхавацелькі Іна Леанідаўна Сітнік і Іна Міхайлаўна Шут. Прыслухаўшыся да зместу гаворкі, адна з іх, Іна Леанідаўна, не ўстрымалася, каб не зазначыць, што не хлебам адзіным жывуць іхнія падапечныя. На прайшоўшым гэтымі днямі адкрыцці лагера, да якога, канечне ж, папярэдне рыхтаваліся, дзеці правялі конкурс на лепшае ўпрыгожванне стала, праслухалі цікавы канцэрт, наладжаны самімі ж дзецьмі і выхавацелямі, гулялі ў розныя рухомыя гульні. Наперадзе – развучванне новых гульняў, спаборніцтвы і конкурсы, знаёмствы з цікавымі кніжкамі.

Што ўсе мерапрыемствы, прадугледжаныя планам работы лагера, пройдуць на высокім узроўні, дае падставы меркаваць прафесійна-адукацыйная падрыхтоўка выхавацеляў. Скажам, І. М. Шут закончыла музычна-педагагічнае вучылішча. У І. Л. Сітнік – вышэйшая адукацыя, пасля заканчэння Брэсцкага педагагічнага універсітэта яна атрымала дыплом выхавацеля-метадыста. Ды вось бяда, такі ўжо час сёння, што працу па такой спецыяльнасці знайсці аказалася не так проста. Таму і стаіць Іна Леанідаўна вось ужо два гады на ўліку ў раённым цэнтры занятасці, дзе і прапанавалі ёй пакуль часовую работу. Застаецца спадзявацца, што сапраўды "пакуль што", і што з цягам часу І. Л. Сітнік, якая пражывае ў Івацэвічах, знойдзе пастаяннае прымяненне атрыманым ва ўніверсітэце ведам.

... Выглянула з-за рэдкіх хмарак сонейка – і запоўніўся дзіцячым рознагалоссем бальнічны двор. Хлопчыкі тут жа пачалі ганяць мяч, дзяўчынкі закружыліся ў карагодзе. Вясёлая для дзяцей пара – лета.

М. МІКАЛАЕЎ.

● ЗДАРЭННІ

"А я сяду ў кабрыялет..."

Як магніт прыцягвае металічныя рэчы, так некаторых нашых суграмадзян прываблiваюць чужыя транспартныя сродкі.

У першы летні дзень раніцай жыхар вёскі Любішчыцы А. падышоў да свайго гаража і асслупянеў: дзверы зламаныя, аўтамабіля „ВАЗ-21063" няма. У 6.40 гаспадар звярнуўся ў раённы аддзел унутраных спраў з заявай аб угоне яго легкавушкі. Хадзіць бы яму ў скрусе і прыгнечаным настроі, калі б не аператыўныя дзеянні міліцыянераў. Яны на другі дзень абрадавалі пацярпеўшага: машыну знайшлі каля вёскі ў тэхнічна спраўным стане.

А вось касаўчанін Б., у якога зламыснікі ноччу ў гаражы ўкралі матацыкл „Мінскі", яшчэ хвалюецца: ці знойдзецца яго тэхніка?

Л. САШЫН.

СЕРДЕЧНО ПОЗДРАВЛЯЕМ

Уважаемые
Александр Яковлевич МОСКАЛЮК
и Александр Александрович РУБАН!

Примите наши искренние поздравления с днём рождения и пожелания крепкого здоровья, семейного благополучия и успехов во всех делах. Благодарим за добросовестную и плодотворную работу.

Пусть в Вашем доме будет счастье –
Его храните много лет.
Здоровья крепкого желаем,
И чтоб усталости не зная,
Прожить еще Вам много лет.

Коллективы торгово-промышленной фирмы „Ивацевичи" и производственно-коммерческого центра.

***

Дорогих Константина Константиновича и Марию Фёдоровну ХОРЕВИНЫХ из д. Гривда сердечно поздравляем с золотой свадьбой. Будьте всегда с нами здоровыми и счастливыми!

Желаем вам не ведать бед,
Не знать ни горя, ни ненастья,
И чтоб хватило на 100 лет
Здоровья, бодрости и счастья.

Большое спасибо за ваши добрые и золотые, не знающие покоя руки, за постоянную заботу, нежность.

Дети, внуки, правнучек Андрей.

***

От всей души поздравляем с юбилеем ШИМАНЧИК Анастасию Константиновну из г. Ивацевичи. Желаем крепкого здоровья, счастья, семейного благополучия и успехов во всех делах.

Пусть этот день морщинок не прибавит,
А старые разгладит и сотрёт,
Здоровье укрепит, от горести избавит
И счастье в дом надолго принесёт.
Пусть в доме будут хлеб и соль,
Друзья, родные в доме будут,
А скука, огорченья, беды, боль
Дорогу к дому навсегда забудут.

Семья ТАЛЬЧЕНКО.

***

Дарагая, любімая наша матуля і бабуля Рыма Абрамаўна ЛОСЬ з Быцені! Прымі нашы шчырыя віншаванні з 50-годдзем.

Живи, родная, до 100 лет.
Тебя мы любим, уважаем
И с днём рожденья поздравляем,
Здоровья, радости желаем.
Свою любовь, ты это знаешь,
Тебе отдать сполна хотим.
Для нас ты самая родная,
Тебя всю жизнь боготворим.

Дзеці, унукі.

***

Дарагая наша, любая мамачка і жонка Вольга Фёдараўна СЛІЖ з в. Амяльная! Ад усяго сэрца віншуем цябе з днём нараджэння.

Няхай табе сонца заўсёды смяецца,
Няхай табе, мілая, усё ўдаецца.
Жадаем жа шчасця, здароўя без лекаў,
Дабра і спакою, і доўгага веку.
Няхай абмінаюць бяда і трывогі
І стомы не чуй ад жыццёвай дарогі.
Твае заўсёды –

дзеці, муж.

***

От всего сердца поздравляю свою подружку ПЕСТРАК Ирину Анатольевну из г. Ивацевичи с днём рождения, с 16-летием.

Желаю счастья, если оно есть,
На этой вечно плачущей планете.
И пусть его златая цветь
К тебе подкатит в золотой карете.

Здоровья тебе, любви, счастья, радости и всего самого-самого хорошего.

С уважением к тебе – ЛЕЩУК Оксана.

***

Дорогого, любимого мужа, папочку и дедушку Василия Александровича ДЫЛЮКА из д. Подстаринь сердечно поздравляем с 60-летием. Желаем крепкого здоровья, долгих лет жизни, благополучия.

Пусть будет счастье, доброта...
И с каждым годом будь моложе.
И не беда, что множатся года,
Что волосы от времени седеют,
Пусть будет молодой душа,
А души молодые не стареют.

Жена, дети, внуки.

***

Дасылаем свае шчырыя віншаванні з днём нараджэння жыхарцы в. Ябланка Марыі Аляксандраўне ПЕРАВАЛОЦКАЙ.

Жадаем моцнага здароўя,
Жыццё любіць і шчаслівець,
Ніколі сэрцам не старэць,
Заўжды душою маладзець.

Пляменніца Вера і яе сям'я.

***

Дорогую, любимую, единственную Нину Иосифовну ВОЛЫНЕЦ из г. Ивацевичи сердечно поздравляем с днём рождения!

Мы возраст твой считаем не годами,
А добротой и лаской. И теплом.
И пусть всегда ты будешь с нами
За этим праздничным столом.
Мы все твоим улыбкам рады.
И повторяем вновь и вновь:
Пусть будет все тебе наградой –
Здоровье, счастье и любовь.

Дочь, зять, внучек.

***

Дорогую, милую Светлану Ивановну БАСАЛАЙ из Ивацевичей горячо и сердечно поздравляем с днём рождения. Желаем крепкого здоровья, счастья, радости, успехов и благополучия.

Желаем быть всегда красивой,
А также доброй и простой,
Всегда приветливой и милой,
Всегда любимой, дорогой.
Пусть каждый день твой светлым будет,
Не гаснет пусть твоя звезда,
Пусть радость, счастье и удача
Тебе сопутствуют всегда.

Мама, папа, Оля, Дима, Вадим.

***

ДА НАШЫХ ЧЫТАЧОЎ!

Просьба да тых, хто хоча павіншаваць сваіх сваякоў з прыемнай урачыстасцю, дасылаць віншаванні загадзя, за тыдзень да патрэбнай даты.

● СТОП-КАДР

Паклікала возера. *Фота П. ЛУЧЫЦА.*

БЯСПЛАТНЫЯ АБ'ЯВЫ

● *Продаётся корова, возраст 4 года, покрытая, высокоудойная. Обращаться в любое время по адресу: д. Михновичи, ул. Шоссейная, 20, Туркиневич.*

● *Продаётся кухонный гарнитур: стол, 4 табурета с точеными ножками, 6 шкафчиков цветом под орех. Звонить по телефону 2-36-04 с 20 до 21 часа.*

● *Куплю двухкомнатную или большую однокомнатную квартиру. Телефон 2-19-07 (с 8.00 до 17.00).*

● *Продаётся трёхкомнатная со всеми удобствами квартира в г. Ивацевичи. А также стол-книга (в упаковке), новая телевизионная наружная антенна и бывшая в употреблении швейная ножная машина. Телефон 2-14-42.*

● *Меняем трёхкомнатную квартиру общей площадью 65,1 кв. м и жилой площадью 39,3 кв. м в новом доме по улице Черткова, 51 на одну однокомнатную и одну двухкомнатную квартиры. Телефон 2-16-61 (с 8.00 до 17.00).*

● *Продаю блоки силикатные и облицовочную плитку. Телефон 2-16-81 (в любое время).*

● *Сниму однокомнатную квартиру. Телефон 2-45-20 (в любое время).*

● *Продаётся машина „ЗИЛ-157" (бортовая). Цена договорная. Обращаться в любое время по телефону 52-5-80.*

● *Продаются мотоцикл „Минск" новый, в упаковке (цена ниже государственной), а также новый двигатель мотоцикла „Минск". Телефон 32-3-00 (г. Коссово).*

● *Семья из трёх человек снимет однокомнатную квартиру. Звоните, пожалуйста, в рабочее время по телефону 2-46-30.*

● *Куплю одно- или двухкомнатную квартиру в Ивацевичах. Телефоны 35-2-84 и 35-2-45 с 8.00 до 17.00.*

● *Продаю новую прихожую (Пинское производство) и пылесос „Электросила". Цена договорная. Телефон 2-37-12 (после 19.00).*

● *Продаю картофель семенной. Можно на бартер. Телефон 2-37-12 (после 19.00).*

● *Продаётся 1-комнатная квартира общей площадью 35 кв. м в Ивацевичах. Телефон 2-16-31 (после 18.00).*

Газета выдаецца на беларускай і рускай мовах. Набіраецца ў Івацэвічах, друкуецца ў Баранавіцкай друкарні (г. Баранавічы, вул. Савецкая, 80). Выходзіць два разы на тыдзень: у сераду і суботу.
Фармат 420х300 мм. Аб'ём – 1 друк. аркуш.
Падпісана да друку 24 чэрвеня ў 14.00.

ЗАСНАВАЛЬНІК: гандлёва-прамысловая фірма „Івацэвічы". Рэгістрацыйны нумар 1147.

Рэдактар Лідзія ЦАЛУЙКА.

НАШ АДРАС: 225250, г. Івацэвічы, вул. Дзяржынскага, 30, рэдакцыя „Газеты Уладзіміра Кудзінава". Тэлефоны: рэдактара – 2-12-29, карэспандэнтаў – 2-46-30.

Рукапісы і здымкі не рэцэнзуюцца і не вяртаюцца. Аўтары апублікаваных матэрыялаў нясуць адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў. Іх меркаванні могуць не супадаць з пунктам гледжання рэдакцыі і не накладваюць на яе ніякіх абавязацельстваў. Пры перадрукоўванні спасылка на нашу газету абавязковая.

Індэкс 63959.

Тыраж 2.730 экз. Заказ № 1276.